

[Indenrigsministeren.]

Repræsentant, med andre Ord, man ønsker ikke at give Arbejdsgiverne større Indflydelse i Forvaltningen af Fonden end den, som Arbejderne skal have, og det til Trods for, at den ene Part alene har været bidragydende, medens det, den anden har ydet, har været mindre end minimalt.

Det har været nødvendigt gennem en Aarrække at sikre sig, at Medlemsbidragene til Arbejdsløshedskasserne fik en Størrelse rimeligt afpasset efter de Udgifter, som Kasserne normalt havde haft eller maatte antages at faa. Dette har ogsaa medført en Forøgelse af saavel Statens som de kommunale Bidrag til Kasserne. Ikke des mindre har Bestræbelserne derfor i ikke faa Tilfælde stødt paa Vanskeligheder, og nu foreslaar man her, at Bestemmelsen i den gældende Lov om, at Direktøren skal kunne paalægge Kasserne Forhøjelse af Kontingentet, Ekstrabidrag, skal ophæves. Derigennem aabner man en vid Port ind til Tilstande som dem, man i tidligere Tider har konstateret, hvor Kasserne har opretholdt et ganske minimalt Medlemsbidrag, til Trods for, at den Udvikling, som Faget gik i Møde, var aabenbar med Hensyn til Ledigheden, og hvis Konsekvens er blevet den, at Kasserne gennem en Aarrække i udstrakt Grad maatte leve paa Laan. Jeg vilde derfor anse det for overordentlig uheldigt, om den Beføjelse, som den gældende Lov giver Arbejdsdirektøren, nu blev fjernet.

Endvidere vil man have Arbejdsdirektørens Beføjelse til at øve Tilsyn med Medlemsoptagelse og Udelukkelse af Kasserne fjernet, en Beføjelse, som ved Loven af 1. Juli 1927 blev udvidet, og vil have den overført til Arbejdsnævnet; men det vil sige at give hele dette Forhold og dets Forvaltning i Hænderne paa en Kreds af Personer, som vil have meget vanskeligt ved at forvalte dette Spørgsmaal paa forsvarlig Maade, under Hensyn til Kollegialiteten, under Hensyn til faglige Forhold. Her maa man have en neutral Administration, her maa man have Staten gennem Arbejdsdirektørens Person til at være den afgørende.

Der findes, som sagt, ikke i de Erfaringer, man hidtil har gjort med Hensyn til Virkningen af Loven af 1. Juli 1927, noget som helst Grundlag for det Lovforslag, her foreligger. De Udvidelser, man vil foretage, de Ændringer, man foreslaar gennemført med Hensyn til forøgede offentlige Bidrag og formindskede Bidrag fra Arbejdsløshedskassernes Medlemmer, vil føre Kasserne tilbage i Tilstande af økonomisk Art,

som vil være i høj Grad uheldige, og jeg kan derfor ikke tilraade dette Lovforslags Gennemførelse. Den ærede Ordfører J. P. Nielsen saa en Begrundelse for Lovforslagets Fremsættelse deri, at Byrderne er væltet fra Staten over paa Kommunerne ved den sidst gennemførte Arbejdsløshedslovgivning. Det er jo en Paastand, som man Gang paa Gang har set fremsat, men da Staten ikke fortsat har ment at kunne opretholde Tilstande, som er en direkte Konsekvens af den Arbejderpolitik, der føres her i Landet, ikke mindst fra Fagforbundenes Side, med Hensyn til Arbejdsvilkaar og lønmæssigt, da den Lovgivning, som gennemførtes i 1921, er blevet mødt med en ubetinget Modstand fra Sider, som dertil besad Kræfter, hvilke har fundet sit Udtryk i en Til sidesættelse af Hensynet til de Muligheder, der var i Tiden for at opnaa Beskæftigelse, og da ganske utvivlsomt den gældende Lovgivning her virkede hemmende for at naa til sunde Tilstande, i Stedet for fremmende, har man, saaledes som jeg tidligere har udviklet her fra denne Plads, været nødt til at forlade denne Lovgivning. Naar da Staten og Kommunen i øvrigt opfylder de Forpligtelser, de har paataget sig overfor det forsikringsmæssige Grundlag for Støtte under Arbejdsløshed, ja, saa kan Staten og Kommunen aldeles ikke siges at have videregaaende Forpligtelser. Disse Forpligtelser maa, paa det Tidspunkt de ophører, overføres til de faglige Sammenslutninger, og dette, at Fagforbundene overfor Støtten til de arbejdsløse har erklæret Hus forbi, betyder, at de har overvæltet de Forpligtelser, som maatte tilfalde dem, og dem alene, paa Kommunerne. I hvilket Omfang og paa hvilken Maade Kommunerne saa vil løse denne Opgave, som saaledes er overvæltet paa dem af Fagforeningerne, eller om Kommunerne vil afvise Opgaven som sig uvedkommende, skal jeg ikke her komme ind paa. De fleste Steder har man taget Problemet op og søgt bedst muligt at løse det, selv om man derved kom udenfor den Lovgivning, man i saa Henseende paaberaaber sig. Derimod har der jo hidtil intet været at gøre, men det er en Selvfølge, at man i den kommende Tid maa overveje det; thi skal Kommunerne have denne Byrde eller blot en Del af den, maa der tilvejebringes en Lovgivningsbeføjelse til, at dette sker. En saadan har vi ikke nu. Men det er et Spørgsmaal, som det tilkommer Fremtiden, maaske den nærmeste Fremtid, at søge løst.

Jeg kan altsaa ikke tilraade Gennemførelsen af det her foreliggende Lovforslag.